

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 10. octobar 2019.godine
Br. ref.:RK 1443/19

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI118/18

Podnosilac

Eco Construction D.O.O.

**Ocena Ustavnosti Rešenja Apelacionog suda Kosova, Ac. br. 5706/17, od
15. marta 2018. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnet od strane kompanije "Eco Construction" D. O. O. u Prištini, koju zastupa Ardi Shita, advokat iz Prištine (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost Rešenja Apelacionog suda [Ac. br. 5706/17] od 15. marta 2018. godine, u vezi sa Nalogom Privatnog izvršitelja [P. br. 698/16] od 11. decembra 2017. godine.
3. Osporeno rešenje je uručeno podnosiocu zahteva dana 10. aprila 2018. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporenog Rešenja, kojim se, po tvrdnjama, podnosiocu zahteva povređuju njegova prava i osnovne slobode koje su zagarantovane članovima 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) a u vezi sa članom 6 (Pravo na pravično suđenje) Evropske Konvencije o Ljudskim Pravima (u daljem tekstu: EKLJP) kao i članom 54 [Sudska zaštita prava] Ustava.

Pravni osnov

5. Zahtev se zasniva na stavu 4 člana 21 [Opšta načela] i stavovima 1 i 7, člana 113 [Jurisdikcija i Ovlašćene Strane] Ustava, na članovima 22 [Procesuiranje podnesaka] i 47 [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosova, br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o Radu).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 8. avgusta 2018. godine, podnosilac zahteva je poštom predao zahtev pred Ustavnim Sudom Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 17. avgusta 2018. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Gresu Caka-Nimani za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući), Bajram Ljatići i Safet Hoxha.
8. Dana 27. februara 2019. godine, podnosilac zahteva je bio obavešten u vezi sa registracijom zahteva. Istog tog dana, jedna kopija zahteva je poslata i Apelacionom sudu.
9. Dana 26. marta 2019. godine, jedna kopija zahteva je poslata i Osnovnom sudu u Prištini (u daljem tekstu: Osnovni sud) sa zahtevom da se podnese povratnica koja pokazuje dan kada je osporena odluka primljena od strane podnosioca zahteva.
10. Dana 11. aprila 2019. godine, Osnovni sud je prosledio gore navedeni dokument na Sud.
11. Dana 10. septembra 2019. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je predložilo sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

12. Na osnovu spisa predmeta proizilazi da su dana 30. septembra 2014. godine "Eco Construction" i "Chelsea Point L.L.C", sklopili jedan Ugovor o Izgradnji pred odgovarajućom Kancelarijom beležnika.
13. Dana 26. oktobra 2016. godine, Kancelarija privatnog izvršitelja u Prištini je, delujući po predlogu podnosioca zahteva, u svojstvu kreditora, izdala Nalog [P. br.698/16] o određivanju izvršenja na osnovu verodostojnog dokumenta, samim tim obavezujući dužnika "Chelsea Point L.L.C", da isplati dug u sumi od 387,302.94 evra, sa zateznom kamatom od 8% godišnje, od dana prispeća zahteva pa sve do konačne isplate, kao i sve troškove izvršnog postupka.
14. Protiv ovog Naloga, dužnik je podneo prigovor pred Osnovnim sudom, naglašavajući, između ostalog, da verodostojni dokument, odnosno računi na osnovu kojih je određeno izvršenje, nemaju karakteristike izvršivosti kao i da isti nisu postali izvršivi. U svom odgovoru na ovaj prigovor, kreditor je osporio navode dužnika.
15. Dana 21. marta 2017. godine, podnosilac zahteva, u svojstvu kreditora i navedeni dužnik su potpisali Ugovor [LRP. 2713/17, br. Ref. 494/17] o prenosu nepokretne imovine i kompenzaciji/isplati duga, putem kojeg je, između ostalog, određeno da (i) preostali dug za isplatu je 392,302.94 evra; (ii) na ime ovog duga, nepokretna imovina koja je u vlasništvu dužnika, a koja je navedena u tački 2 ovog ugovora se prenosi na kreditora; (iii) samim prenosom nepokretne imovine u vlasništvo kreditora, obaveza je se smatrati ispunjenom i dug dužnika će se smatrati isplaćenim/kompenzovanim u potpunosti; (iv) izvršni postupak koji je identifikovan kao P. Nr. 698/18 će biti prekinut uz uslov da se primene svi uslovi iz ovog ugovora; i da, (v) navedeni ugovor predstavlja njihov jedini sporazum i stavlja van snage bilo koji raniji sporazum koji bi mogao da bude u suprotnosti sa odredbama ovog Ugovora. Ipak, u članu 6 ovog ugovora, određene su i dodatne obaveze između strana, uključujući i obavezu dužnika da izvrši dodatne radove na odgovarajućoj izgradnji navedenih nepokretnih imovina u roku od 6 meseci od dana potpisivanja ovog Ugovora.
16. Dana 22. juna 2017. godine, Osnovni sud je Rešenjem [PPP. br. 926/2016]: (i) odbio kao neosnovan prigovor dužnika koji je podnet protiv Naloga [P. nr. 689/16] od 27. oktobra 2016. godine Privatnog izvršitelja, potvrđujući ovaj potonji; i (ii) odredio je da ukoliko dužnik podnese žalbu protiv odgovarajućeg Rešenja, biće naloženo da u roku od sedam (7) dana, da plati garanciju u sud u vrednosti od 392,304.94 evra i da u slučaju neplaćanja ove garancije, žalba koja bi bila podneta protiv odgovarajućeg Rešenja smatrala bi se kao da nije ni podneta. Na osnovu spisa predmeta, dužnik nije podneo žalbu.
17. Iz spisa predmeta proizilazi da "Chelsea Point L.L.C", odnosno dužnik, nije uspeo da na vreme ispuni sve obaveze prema podnosiocu zahteva koje su određene u gore navedenom Ugovoru. Kao rezultat toga, dana 17. oktobra 2017. godine, pozivajući su na ne ispunjenje kompletnih obaveza dužnika, specifično u vezi sa obavezama koje su navedene u stavu 3 člana 6 Ugovora, na osnovu kojeg

je dužnik bio obavezan da u roku od 6 meseci završi jedan deo izgradnje, kao ,to je to određeno u tom članu, kreditor je predložio Privatnom izvršitelju da se odredi veštačenje (i) da bi se izračunali nezavršeni radovi; i (ii) za izračunavanje zatezne kamate po Nalogu [P. Nr. 698/16] od 26. oktobra 2016. godine.

18. Dana 11. decembra 2017. godine, Kancelarija Privatnog izvršitelja je Nalogom [P. nr. 698/16] (i) odredila završetak izvršnog postupka kao rezultat određivanja vrednosti nezavršenih radova i realizacije ovog duga; i (ii) odbila je zahtev podnosioca zahteva, odnosno kreditora u vezi sa izračunavanjem zatezne kamate po predlogu za izvršenje. U vezi sa ovim potonjim, Privatni izvršitelj je utvrdio da zatezna kamata nije bila određena u Ugovoru za prenos nepokretne imovine i kompenzaciju/plaćanje duga od 21. marta 2017. godine.
19. Dana 19. decembra 2017. godine, podnosilac zahteva je, navodeći ozbiljne povrede proceduralnih odredbi, predložio Apelacionom sudu da poništi gore navedeni Nalog Privatnog izvršitelja. Podnosilac zahteva je u svojoj žalbi naveo da obrazloženje osporenog Naloga Privatnog izvršitelja u vezi sa odbijanjem određivanja finansijskog veštačenja za izračunavanje i kompenzaciju kamate doneto uz povredu člana 382 (Zatezna kamata) i člana 384 (Pravo na punu naknadu) Zakona br. 04/L-077 o Obligacionim odnosima (u daljem tekstu: ZOO) a u vezi sa stavom 2 člana 29 (Verodostojna dokumenta) Zakona br. 04/L-139 o Izvršnom Postupku (u daljem tekstu: ZIP).
20. Dana 15. marta 2018. godine, Apelacioni sud je Rešenjem [Ac. br. 5706/17] odbio kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva i potvrdio je gore navedeni Nalog Privatnog izvršitelja. Apelacioni sud je obrazložio, između ostalog, da na osnovu stava 1 člana 289 (Zamena ispunjenja) ZOO-a, samim potpisivanjem Ugovora od 21. marta 2017. godine, izbrisane su druge obaveze dužnika ka kreditoru, uključujući i zateznu kamatu, koja nije bila izričito određena u drugom Ugovoru koji je potpisan između strana u ovom izvršnom postupku.

Navodi podnosioca zahteva

21. Podnosilac zahteva navodi da je Rešenje Apelacionog suda [Ac. br. 5706/17] od 15. marta 2018. godine, doneto uz povredu njegovih prava i osnovnih sloboda koje su zagarantovane članovima 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava a u vezi sa članom 6 (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a kao i članom 54 [Sudska zaštita prava] Ustava.
22. U vezi sa navodima o povredi člana 31 Ustava a u vezi sa članom 6 EKLJP-a, podnosilac zahteva tvrdi da je Apelacioni sud (i) prilikom donošenja osporenog Rešenja *“ostavio po strani dokaze koji su predstavljeni od strane podnosioca zahteva tokom izvršnog postupka, uključujući i glavni dokaz kojim se jasno potvrđuje zahtev za zateznom kamatom kao i veštačenje u vezi sa zateznom kamatom”*; i (ii) pogrešno je protumačio zakon, a posebno u vezi sa stavom 1 člana 289 ZOO-a; stavom 2 člana 29 ZIP-a, po kojem se računanje kamate smatra kao deo verodostojnog dokumenta; i stav 3 člana 43 (Rešenje o izvršenju i nalog o izvršenju) ZIP-a po kojem, i u onolikoj meri koliko je to relevantno za okolnosti konkretnog slučaja, ukoliko je nalogom o izvršenju određena naplata kamate, onda njihov obračun vrši izvršni organ.

23. U vezi sa navodnim povredama člana 54 Ustava, podnosilac zahteva navodi da *“zbog toga što je podnosiocu zahteva upravo povređeno njegovo pravo na zateznu kamatu od strane samog Apelacionog suda, a pre toga od strane Privatnog izvršitelja, ovo je povreda člana 54 Ustava...”*.
24. Na kraju, podnosilac zahteva traži od suda da (i) se njegov zahtev proglasi prihvatljivim; (ii) se utvrdi da je Apelacioni sud povredio član 31 ustava a u vezi sa članom 6 EKLJP-a; (iii) se proglasi nevažećim Rešenje Apelacionog suda [Ac. nr. 5706/2017] od 15. oktobra 2018. godine; i, (iv) se obaveže Apelacioni sud da tokom postupka donošenja nove odluke, *“da uzme u obzir sve dokaze koji su podneti od strane podnosioca zahteva kao i da poštuje njegova prava koja su mu zagarantovana Ustavom”*.

Ocena prihvatljivosti zahteva

25. Sud prvo ispituje da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dalje propisani Zakonom i navedeni Poslovníkom o radu.
26. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

27. Sud se takođe poziva i na stav 4 člana 21 [Opšta načela] Ustava, koji propisuje: *“Ustavom utvrđena prava i osnovne slobode važe i za pravna lica, onoliko koliko su izvodljiva”*.
28. Štaviše, Sud se takođe poziva i na uslove prihvatljivosti, koji su propisani u Zakonu. S tim u vezi, Sud se prvo poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47. [Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku....”.

29. U oceni ispunjenja uslova prihvatljivosti kao što je to navedeno iznad, Sud pre svega primećuje da podnosilac zahteva ima pravo da podnese ustavnu žalbu, pozivajući se na navodne povrede njegovih prava i osnovnih sloboda, koje važe i za pojedince i za pravna lica. (Vidi, predmet Suda br. KI41-09, podnosilac *Univerzitet AAB-RIINVEST L.L.C.*, Rešenje o neprihvatljivosti od 3. februara 2010. godine, stav 14). Samim tim, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana koja osporava akt javnog organa, odnosno Rešenje Apelacionog suda [Ac. nr. 5706/17] od 15. marta 2018. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva propisana zakonom.
30. Podnosilac zahteva je takođe naglasio prava i slobode za koje tvrdi da su mu povređena, u skladu sa uslovima iz člana 48. Zakona, i podneo je svoj zahtev u rokovima propisanim u članu 49. Zakona.
31. Međutim, izuzev ovoga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti određene u pravilu 39 [Kriterijumi o prihvatljivosti] Poslovnika o Radu. Stav 2, pravila 39 Poslovnika o Radu, određuje kriterijume na osnovu kojih Sud može da razmotri zahtev, uključujući i kriterijum da zahtev ne bude očigledno neosnovan po ustavnim osnovama. Specifično pravilo 39 (2) propisuje da:

“Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

32. S tim u vezi, Sud, pre svega podseća da su podnosilac zahteva, odnosno *“Eco Construction”* i *“Chelsea Point L.L.C”*, sklopili jedan Ugovor o Izgradnji tokom 2014. godine. U oktobru 2016. godine, uzimajući u obzir da *“Chelsea Point L.L.C”*, a u kontekstu izvršnog postupka, dužnik, nije ispunio obaveze koje su bile određene u početnom ugovoru, počeo je izvršni postupak i donet je Nalog [P. Nr. 698/16] o određivanju izvršenja u sumi od 387,302.94 evra, uključujući i zateznu kamatu od 8% godišnje. Protiv ovog Naloga, dužnik je podneo prigovor pred Osnovnim sudom. Međutim, dok je predmet bio na čekanju kod Osnovnog suda, podnosilac zahteva i dužnik su potpisali jedan drugi Ugovor, odnosno ugovor [LRP. 2713/17, br. Ref. 494/17] od 21. marta 2017. godine, putem kojeg je, između ostalog i kako je to već navedeno iznad, postignut sporazum da se dug između strana poravna u svojoj celosti, uz prenos određenih nepokretnih imovina dužnika u vlasništvo kreditora. Ovaj ugovor je, između ostalog, odredio

još jedan broj drugih radova koji su bili obaveza dužnika, a koji su specifično navedeni u članu 6 ovog Ugovora, i kojim bi se, nakon njihove realizacije, smatralo da je dug poravnat u svojoj celosti. U razmenu bi kreditor trebao da prekine izvršni postupak, koji je bio određen nalogom [P. br. 698/16] od 26. oktobra 2016. godine.

33. Na osnovu spisa predmeta proizilazi da dužnik nije uspeo da realizuje na vreme svoje obaveze. Samim tim, pozivajući se na član 10 Ugovora, na osnovu kojeg se i podnosilac zahteva složio da prekine izvršni postupak uz uslov ispunjenja svih obaveza iz svih članova navedenog Ugovora, podnosilac zahteva se opet obratio Privatnom izvršitelju, tražeći od njega da se nastavi izvršni postupak koji je bio određen Nalogom [P. br. 698/16] od 26. oktobra 2016. godine, i potvrđen od strane Osnovnog suda putem Rešenja [PPP. br. 926/2016] od 22. juna 2017. godine, gde je tražio da se odredi veštačenje za izračunavanje nezavršenih radova kao i zateznu kamatu koja je bila određena putem prvog Naloga o izvršenju. Na osnovu spisa predmeta, Privatni izvršitelj je, putem Naloga [P. br. 698/16] od 11. decembra 2017. godine, usvojio prvo a odbio je drugo, smatrajući da je izvršni postupak već završen. Ovaj Nalog je bio osporen od strane podnosioca zahteva pred Apelacionim sudom. Apelacioni sud je potvrdio izvršni Nalog, odnosno Nalog [P. br. 698/16] od 11. decembra 2017. godine, naglašavajući da, između ostalog, Sporazum [LRP. 2713/17, br. REF. 494/17] koji je bio potpisan između strana dana 21. marta 2017. godine, a na osnovu stava 1 člana 289 ZOO-a briše bilo kakvu raniju obavezu između dužnika ka kreditoru, uključujući i zateznu kamatu koja nije bila izričito navedena u drugom Ugovoru, odnosno Ugovoru [LRP. 2713/17, br. REF. 494/17] od 21. marta 2017. godine. Podnosilac zahteva osporava ovaj zaključak pred Sudom, tvrdeći, u suštini, da uzimajući u obzir da dužnik nije izvršio svoje obaveze iz ovog Ugovora, član 10 istog, a u vezi sa prekidom izvršnog postupka, omogućava kreditoru, odnosno podnosiocu zahteva, da zatraži izvršenje prvog Naloga o izvršenju, koji takođe određuje zateznu kamatu.
34. Podnosilac zahteva, kao što je to već navedeno iznad, pred Sudom navodi da je Rešenje Apelacionog suda doneto uz povredu člana 31 ustava a u vezi sa članom 6 EKLJP-a, jer Apelacioni sud nije uzeo u obzir njihove dokaze i protumačio je zakon na pogrešan način, time što nije usvojio određivanje veštačenja za izračunavanje zatezne kamate, i isto tako navodi i povredu člana 54 Ustava, upravo zbog ovog poslednjeg.
35. Sud će u nastavku razmotriti navode podnosioca zahteva, primenjujući sudsku praksu ESLJP-a, a u skladu sa kojom je Sud, na osnovu člana 53 [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, obavezan da tumači prava i osnovne slobode koje su zagarantovane Ustavom.
36. S tim u vezi, Sud takođe primećuje da praksa EKLJP-a ističe da se pravičnost postupka ocenjuje na osnovu postupka u celini. (Vidi, s tim u vezi, slučaj ESLJP-a *Barbera, Messeque i Jabardo protiv Španije*, Presuda od 6. decembra 1988. godine, stav 68). Shodno tome, prilikom ocenjivanja navoda podnosioca zahteva, Sud će se pridržavati ovog principa. (Vidi, slučajeve Suda KI104/16, podnosilac zahteva: *Miodrag Pavić*, presuda od 4. avgusta 2017. godine, stav 38; i slučaj KI143/16, podnosilac zahteva *Muharrem Blaku i drugi*, Rešenje o neprihvatljivosti od 13. juna 2018. godine, stav 31).

37. Specifičnije i u vezi sa navodima podnosioca zahteva o povredi člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP-a, Sud naglašava da je podnosilac zahteva izgradio svoj slučaj na osnovama zakonitosti, odnosno na osnovu potvrđivanja činjenica i pogrešnom tumačenju zakona, odnosno i specifičnije ZOO-a i ZIP-a. Sud podseća da se ovi navodi tiču oblasti zakonitosti i da zbog toga ne spadaju pod nadležnost Suda, i samim tim, u principu, ne mogu se razmatrati od strane Suda. (Vidi, između ostalog, slučaj Suda KI56/17, podnositeljka zahteva *Lumturiye Murtezaj*, Rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 35).
38. Sud je više puta ponovio da nije njegov zadatak da se bavi greškama u činjenicama i zakonu, koje su navodno izvršili redovni sudovi (zakonitost), osim i u meri u kojoj su iste mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). On sam ne može oceniti zakon koji je doveo do toga da redovni sud usvoji jednu umesto neke druge odluke. Da je drugačije, Sud bi delovao kao sud "četvrtog stepena", što bi rezultiralo prevazilaženjem granica postavljenim pod njegovom jurisdikcijom. U stvari, uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju odgovarajuća pravila procesnog i materijalnog prava. (Vidi: slučaj ESLJP-a, *Garcia Ruiz protiv Španije*, Presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28; vidi takođe i, između ostalog, slučajeve Suda: KI70/11, podnosioci zahteva: *Faik Hima Magbule Hima i Bestar Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine, stav 29; KI06/17, podnosilac zahteva: *L.G. i petoro drugih*, rešenje o neprihvatljivosti od 20. decembra 2017. godine, stav 37; i KI122/16, rešenje o neprihvatljivosti od 19. juna 2018. godine, stav 57).
39. Ovaj stav je stalno zauzimao Sud, na osnovu sudske prakse ESLJP-a koja jasno navodi da nije uloga ovog Suda da razmatra zaključke redovnih sudova u vezi sa činjeničnim stanjem i primenom materijalnog prava. (vidi slučaj ESLJP-a, *Pranina protiv Rusije*, Presuda od 30. juna 2005. godine, stav 24; i slučaj suda KI06/17, podnosilac zahteva: *L.G. i petoro drugih*, citirano iznad, stav 38; i KI122/16, citirano iznad, stav 58).
40. Sud, međutim, naglašava da sudska praksa ESLJP-a kao i sudska praksa Suda, takođe definišu okolnosti pod kojima treba napraviti izuzetke od ovog stava. ESLJP je naglasio da sve dok domaći organi, odnosno sudovi, imaju primarnu obavezu da reše probleme u vezi sa tumačenjem zakona, uloga Suda je da se osigura iiii verifikuje da efekti ovog tumačenja budu kompatibilni sa EKLJP-om. (Vidi slučaj ESLJP-a, *Miragall Escolano i drugi protiv Španije*, presuda od 25. maja 2000. godine, stavovi 33-39).
41. Prema tome, iako je uloga Suda ograničena u pogledu ocene tumačenja zakona, on mora osigurati i preduzeti mere kada primeti da je sud "*primenio zakon na očigledno pogrešan način*" u konkretnom slučaju što je moglo rezultirati "*proizvoljnim zaključcima*" ili "*očigledno nerazumnim*" za podnosioca zahteva. (Vidi, u tom smislu, slučajeve ESLJP-a, *AnheuserBusch Inc protiv Portugala*, presuda od 11. januara 2007. godine, stav 83; i vidi takođe, slučajeve Suda KI06/17, podnosilac zahteva: *L.G. i petoro drugih*, citirano iznad, stav 40; i KI122/16, citirano iznad, stav 59).

42. U okolnostima ovog konkretnog slučaja, po podnosiocu zahteva, Privatni izvršitelj i Apelacioni sud su na pogrešan način vršili tumačenje odredbi ZOO-a i ZIP-a a u vezi sa zateznom kamatom.

43. S tim u vezi, Sud pre svega podseća na Nalog Privatnog izvršitelja, odnosno Nalog [P. br. 698/16] od 11. decembra 2017. godine, koji je, pre svega, odbio zahtev podnosioca zahteva za određivanje veštačenja za izračunavanje zatezne kamate. Relevantni deo Naloga privatnog izvršitelja navodi da:

“Izvršitelj utvrđuje da ovaj zahtev nije osnovan zbog činjenice da su strane tokom izvršnog postupka sklopile Beležnički Ugovor sa brojem LRP-a 2713/17 i sa brojem Ref. 494/2017 gde su se složile oko načina poravnjenja duga uz kompenzaciju koja je specifično navedena u članu 3 i u članu 6 ovog Ugovora, dok se primena zatezne kamate nije zatražila a što se može i utvrditi po uslovima ovog Ugovora a u vezi sa poravnanjem duga”.

44. Štaviše, Sud takođe podseća i na Rešenje Apelacionog suda, odnosno Rešenje [Ac. br. 5706/17] od 15. marta 2018. godine, koje je potvrdilo gore navedeni Nalog Privatnog izvršitelja. U ovom Rešenju i sa tim u vezi, između ostalog, se navodi da:

“Na osnovu člana 289, stav 1 ZOO-a, određuje se da: "obaveza se gasi ako poverilac u sporazumu sa dužnikom primi nešto drugo umesto onoga što mu se duguje", a u ovom konkretnom slučaju kreditor i dužnik su potpisali Ugovor o prenosu nepokretne imovine i kompenzaciji (poravnanju) duga br. LRP. 2713/17, br. REF. 494/17 od 21.03.2017. godine, gde se obaveza smatra ispunjenom u momentu kada je kreditor primio objekat zamene obaveze a na osnovu ugovora koji je sklopljen između kreditora i dužnika. Na osnovu ovog ugovora koji je sklopljen između strana, u članu 11, strane su se složile da: strane u ovom ugovoru potvrđuju da ono što je navedeno u ovom ugovoru predstavlja njihov jedini sporazum a u vezi sa predmetom ovog ugovora, i što stavlja van snage bilo koji raniji sporazum koji bi mogao da bude u suprotnosti sa odredbama ovog ugovora. Imajući u obzir da su se na osnovu ugovora o prenosu nepokretne imovine i kompenzaciji (poravnanju) duga, strane složile da se stavi van snage bilo koji sporazum a da u ovom ugovoru nisu predvidele zateznu kamatu, onda je pravilno odlučeno kada je odbijen zahtev kreditora za izračunavanje kamate. Pošto je obaveza ispunjena od strane dužnika, Apelacioni sud ocenjuje da je organ izvršenja pravilno delovao kada je završio postupak u skladu sa odredbama ZOO-a”.

45. Sud, s tim u vezi, primećuje da su, što se tiče zatezne kamate, Privatni izvršitelj putem odgovarajućeg Naloga a i Apelacioni sud putem odgovarajućeg Rešenja, naglasili da je Ugovor [LRP. 2713/17, br. Ref. 494/17] od 21. marta 2017. godine, zamenio Ugovor od 30. septembra 2014. godine, i na osnovu stava 1 člana 289 ZOO-a zamenjeno je ispunjenje, odnosno obaveza dužnika ka kreditoru. Oboje organa su naglasila da zatezna kamata nije određena u drugom Ugovoru, i kao rezultat toga, ista je odbijena.

46. Sud takođe dalje primećuje da član 10 drugog Ugovora, a u vezi sa prekidom izvršnog postupka, ograničava ovaj prekid ispunjenjem svih uslova iz ovog Ugovora. Dužnik nije izvršio na vreme obaveze koje su bile navedene u članu 6 ovog Ugovora. Kao rezultat toga, Privatni izvršitelj je uz saglasnost strana, odredio veštačenje u vezi sa ocenom i određivanjem vrednosti radova koji nisu bili završeni i dužnik je ispunio i ovu obavezu. Kompenzacija vrednosti radova koji nisu završeni je rezultirala ispunjenjem obaveza koje su bile određene u navedenom Ugovoru, i samim tim su izvršeni i svi uslovi koji su u njemu navedeni, kao što je to određeno i u članu 10 tog Ugovora. Štaviše, član 11 Ugovora je, između ostalog, specifično odredio da Ugovor stavlja van snage bilo koji raniji sporazum a koji bi mogao da bude u suprotnosti sa odredbama istog.
47. S tim u vezi, Sud naglašava da podnosilac zahteva nije argumentovao kako je ovakvo tumačenje zakona od strane Apelacionog suda bilo očigledno pogrešno i proizvoljno, a što je rezultiralo "*proizvoljnim zaključcima*" ili "*očigledno nerazumnim*" za podnosioca zahteva.
48. Sud dalje naglašava da je, u principu, tumačenje zakona nadležnost redovnih sudova. Štaviše, da "*pravda*" koja se propisuje u članu 31 a u vezi sa članom 6 EKLJP-a nije "suštinska" pravda, već "*proceduralna*" pravda. U praktičnom smislu, i u principu, ovo se izražava u kontradiktornom postupku u kojem se strane saslušaju i stavljaju se pod istim uslovima pred sudom. (Vidi: s tim u vezi, slučaj Suda br. KI42/16 podnosilac zahteva: *Valdet Sutaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 7. novembra 2016. godine, stav 41. i druge reference koje se u njemu navode).
49. Sud takođe naglašava da član 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP-a ne garantuju nikome povoljan ishod u sudskom postupku i ne određuju da Sud stavi u razmatranje primenu materijalnog prava od strane redovnih sudova u jednom građanskom postupku, gde uglavnom jedna od strana dobija a druga gubi. (Vidi, s tim u vezi, slučajeve Suda KI118/17 podnosilac *Šani Kervan i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 17. januara 2018. godine, stav 36; i KI142/15, podnosilac *Habib Makiqi*, rešenje o neprihvatljivosti od 1. novembra 2016. godine, stav 43).
50. Sud podseća da podnosilac zahteva navodi u suštini da je ovaj gubitak, odnosno, odbijanje zatezne kamate od strane Apelacionog suda rezultiralo i povredom prava na sudsku zaštitu prava koje je zagarantovano u članu 54 Ustava. Sud, s tim u vezi, naglašava da rezultat sudskih postupaka ne mora nužno dovesti do povrede ovog člana.
51. Shodno tome, Sud naglašava da u principu i u njihovoj celosti, član 54. Ustava o sudskoj zaštiti prava, član 32. Ustava o pravu na pravno sredstvo i član 13. EKLJP-a o delotvornom pravnom leku, garantuju: (i) pravo na sudsku zaštitu u slučaju povrede ili uskraćivanja nekog prava garantovanog Ustavom ili zakonom; (ii) pravo na korišćenje pravnog sredstva protiv sudskih i upravnih odluka koje krše prava garantovana na način koji je propisan zakonom; (iii) pravo na delotvorna pravna sredstva ako se utvrdi da je pravo povređeno; i (iv) pravo na delotvorni pravni lek na nacionalnom nivou ako je neko pravo garantovano EKLJP-om.

52. Podnosilac zahteva, naime, ne tvrdi da su povređena njegova prava ni u jednom od gore navedenih aspekata, a koji bi, mogla da rezultiraju povredom sudske zaštite prava, kao što su ista zagarantovana Ustavom.
53. Sud na kraju naglašava da nezadovoljstvo podnosioca zahteva zbog ishoda postupka od strane redovnih sudova samo po sebi ne može pokrenuti argumentovanu tvrdnju o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje ili i na povredu prava o sudskoj zaštiti istih. (vidi, slučaj ESLJP-a, *Mezotur - Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21; i, između ostalog, KI56/17, citirano iznad, stav 42).
54. Stoga, u ovim okolnostima, a na osnovu gore navedenog i uzimajući u obzir tvrdnje koje su navedene od strane podnosioca zahteva i činjenica koje su predstavljene od istog, Sud, pozivajući se na standarde koje je već utemeljio u svojoj sudskoj praksi u sličnim slučajevima kao i na sudsku praksu ESLJP-a, utvrđuje da podnosilac zahteva nije potvrdio niti je dovoljno podržao svoje navode u vezi sa povredama prava i osnovnih sloboda, koja su zagarantovana članom 31 Ustava a u vezi sa članom 6 EKLJP-a i članom 54 Ustava.
55. Samim tim, zahtev je očigledno neosnovan po ustavnim osnovama, i treba se proglasiti neprihvatljivim na osnovu članova 113.7 i 21.4 Ustava, člana 47 Zakona i pravilom 39 (2) Poslovnika o radu.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Republike Kosova, u skladu da članovima 113.7 i 21.4 Ustava, članom 47 Zakona i pravilima 39 (2) i 59 (2) Poslovnika o radu, dana 10. septembra 2019. godine, jednoglasno/većinom glasova

ODLUČUJE

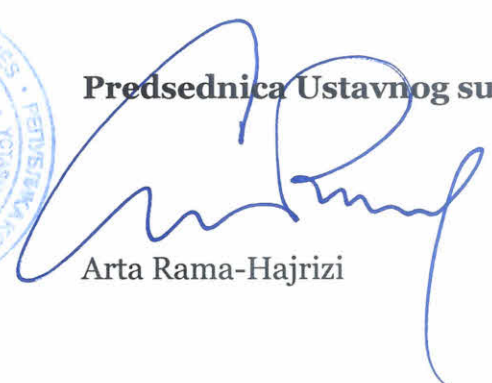
- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20 (4) Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Gresa Caka- Nimani

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi